ANUNȚURI

• Duminica trecută am avut bucuria unui eveniment mai deosebit: un **recital de vioară**, susținut de unul dintre cei mai talentați instrumentiști, Ștefan Șimonca (*foto*), fiul pr. Codin Șimonca de la Seminarul Teologic. Încă student la un conservator în Germania, Ștefan ne-a încântat și totodată explicat din tainele muzicii clasice. Îl mai așteptăm.

• Luni ne-au bucurat cu prezența lor și cântarea troparului sfântului ocrotitor, „**basarabii**" de la Școala Sf. Nicolae, elevii din clasa I ce stau în grija Sf. Neagoe Basarab și a prof. Cristina. (*foto*)

• **Parastasul la 112 ani de la nașterea Părintelui Arsenie** a însemnat mulți frați (cu copii) care au înfruntat îmbelșugata ploaie, un covor de lumânări, tot mai multe an de an, după tradiție, bucuria de a fi ai Părintelui Arsenie.

• **Mănăstirea Băița** a fost gazdă pentru cler și popor (dintre care mai mulți frați) la **hramul** principal, Acoperământul Maicii Domnului.

ȘTIRI

• Anul acesta, de Acoperământul Maicii Domnului, la **Biserica din Vlaherne** (Constantinopol), **liturghia a fost oficiată în limba română**. Patriarhul Ecumenic Bartolomeu I a dat binecuvântarea pentru această slujire din metropola turcă. Nu este pentru prima dată când la Biserica din Vlaherne se slujește în limba română, iar aceasta nu este deloc întâmplător. Însuși numele bisericii („a Vlahilor") arată situarea acesteia într-o zonă legată de prezența proto-română la Constantinopol. Urmașii geților din Sciția Minor se așezaseră la marginea cetății, conduși de Blachernos. (*sursa: basilica.ro*)

LIBRĂRIA LOGOS ne recomandă

***

Cum sa urcăm Muntele Fericirilor. Îndrumar duhovnicesc

Cea mai înaltă cale de viețuire a omului pe pământ este învățătura Mântuitorului Iisus Hristos, iar asta înseamnă că pentru fiecare dintre noi lucrul cel mai de folos este să-și rânduiască viața potrivit cuvintelor Domnului. Criteriile de tâlcuire a învățăturilor Mântuitorului nu sunt altele decât Sfânta Scriptura, Sfinții Părinți, inima deschisă către Dumnezeu, logica, bunul simț și limpezimea rațiunii - pe care Domnul le-a dat omului pentru ca el să poată deosebi binele de rău și înțelege toate lucrurile care îi sunt de trebuință în viață

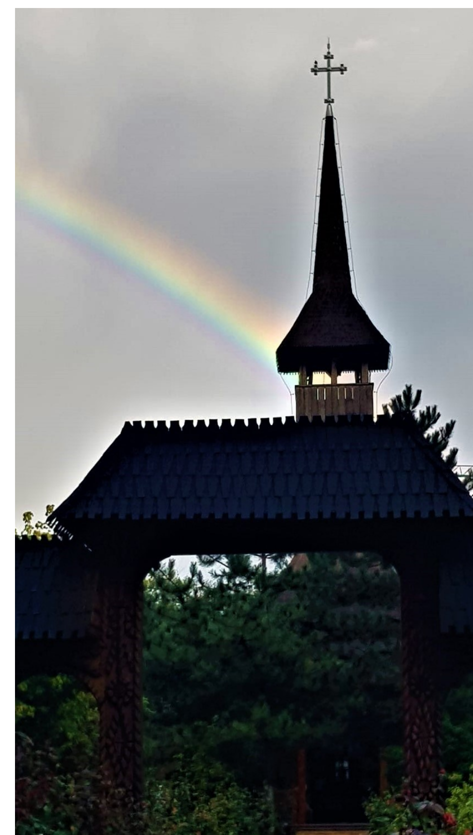
Așteptăm întrebările, sugestiile și eventualele colaborări pe adresa revista.maximina@gmail.com sau la tel. 0734.194.372. Mulțumim tuturor pentru rugăciuni și ajutor financiar.

MaxiMina

Foaie ortodoxă pentru suflet

SĂ LUĂM AMINTE, SĂ FIM CU GRIJĂ!

Va fi deci curcubeul Meu în nori și-l voi vedea, și-Mi voi aduce aminte de legământul veșnic dintre Mine și pământ și tot sufletul viu din tot trupul ce este pe pământ!

Anul acesta se împlinesc 112 ani de la nașterea Părintelui Arsenie și 33 de la adormirea sa. Săvârșim parastase pentru el și cumva aceasta este nefiresc, pentru că fiecare dintre noi ne-am atins, într-un chip sau altul, de dumnezeiescul Părinte Arsenie Boca, ori direct în viața noastră, ori indirect, prin confrații noștri și mărturiile lor. Iar în loc de parastase, ar fi trebuit să-i facem slujba, Vecernia, Utrenia, Canonul. Aceasta nu se întâmplă încă din cauza păcatelor noastre. Încă mai are mult de luptat pentru sufletul nostru și, așa cum îl știm, va lupta. **Încă nu suntem pregătiți pentru a-l cinsti așa cum se cuvine**, iar Părintele Arsenie încă adăstează, rămâne de partea noastră, după chipul lui Hristos, Care S-a făcut ca unul dintre noi, dar fără de păcat. **Părintele nu trece încă în sinaxare**, alături de sfinți, ci rămâne cu noi, pentru ca, fiind aici, lângă noi, foarte aproape, așa cum ne-a și spus că va rămâne în numele lui Hristos, **să ne ajute mai mult.**

În Constituția Europei e precizat că viața este o valoare absolută. Este și nu este așa. Depinde ce viață. Omul trupesc, care trăiește fără conștiința deplină a lucrării lui Dumnezeu, nu are de ce să se țină decât de viața aceasta. Pentru el, Dumnezeu este incert – este sau nu este? -, raiul și iadul la fel, venirea și lucrarea lui Hristos – toate sunt incerte. Singurul lucru cert pentru acest fel de om e că trăiește și că vrea să trăiască mai departe.

Scriptura și Sf. Părinți spun clar că viața aceasta trupească nu este bunul nostru absolut. Însă prin ea putem dobândi bunul absolut: viața veșnică. **Acum, în această viață ne zidim veșnicia sau ne-o sfărâmăm**. Aceasta ne învață și Părintele nostru Arsenie.

Deși până acum 2-3 ani ni se părea că toți anii sunt la fel,

Sf. Iona de Manciuria († 7 octombrie 1925)

Orfan de la 8 ani, s-a silit mult să termine o școală. Monahii de la Optina l-au luat în ocrotire și în cele din urmă va deveni monah acolo. Revoluția bolșevică i-a schimbat viața. Bătut și chinuit pentru credință, a luat calea munților spre Asia. A traversat cu mari greutăți deșertul Gobi și a ajuns în China. Misiunea rusă de acolo l-a făcut episcop de Manciuria. În câțiva ani a transformat comunitatea ortodoxă, a înființat un orfelinat, o școală și o sală de mese pentru cei săraci. În timp ce îngrijea un bolnav, s-a îmbolnăvit de febră tifoidă și a murit la scurt timp, punându-și singur epitrahilul și mânecuțele Sfântului Ambrozie de la Optina. Avea 37 ani. După adormirea sa au început să se facă minuni cu cei bolnavi de acolo.

după cum vedem și trăim azi, nu este un an ca altul, fiecare aduce o altă surpriză - și, de cele mai multe ori, nu bună -, o altă înfricoșare, o altă temere, o altă surlă apocaliptică, ce cutremură cerul și pământul. Așadar, nu viața aceasta este bunul absolut pentru care trebuie să luptăm, ci Viața vieții noastre. Viața de aici o poți trăi și ca un mort, după cum spune Scriptura: *„Știu faptele tale, că ai nume, că trăiești, dar ești mort”* (Apoc. 3, 1). Acum înțelegem ce zice Mântuitorul despre suflet, ca viață: *„cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine își va pierde sufletul pentru Mine îl va afla”* (Mt. 16, 25).

După cum vedem, **viața noastră de aici se cutremură foarte tare**. La începutul pandemiei, toți spuneau: *să se termine odată totul și să revenim la viața noastră normală*. Acum cu greu mai gândim așa, pentru că prea multe se schimbă, prea multe cad, prea multe ne îmboldesc dintr-o parte sau din alta și apar obstacole care par cu anevoie sau imposibil de trecut.

Pentru aceasta, trebuie să știm ce facem cu viața noastră: trebuie să câștigăm și să păstrăm Viața vieții noastre. Sf. Simeon Noul Teolog (unul din sfinții ocrotitori ai acestui an în Patriarhia română) spune: **Hristos este Viața vieții mele, este miezul și inima vieții mele**. Fără El eu nu exist, nu am viață. Este firesc să avem grijă de trupul nostru, căci este templu al Duhului Sfânt, dar este nefiresc să absolutizăm acest lucru. Căci viața de aici nu e totul. Dacă ar fi așa, n-am mai avea niciun sfânt mucenic pe pereții bisericii. Dacă ei ar fi făcut orice pentru viața aceasta, nu ar fi putut răbda până la moarte mucenicia. *„Nu este sluga mai mare decât stăpânul său. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni.”* (Ioan 15, 20) Dacă Mie, Care sunt Stăpânul, Mi-au făcut acestea, credeți că voi, care sunteți slujitorii Mei, veți primi mai puțin din partea lumii? Și ne avertizează clar: *„În lume necazuri veți avea; dar îndrăzniți. Eu am biruit lumea.”* (Ioan 16, 33) Aproape toți apostolii n-au plecat altfel decât prin mucenicie.

Lumea vuiește: *Vai, ce iarnă va fi! Vai, ce necazuri! Vai, ce scumpe vor fi toate! Vai, că va fi foamete!* Sunt deja multe din acestea și probabil vor veni și mai multe. Dar ce să facem noi în aceste vremuri? Un curs de supraviețuire nu ne va ajuta prea mult, căci lucrurile acestea nu țin. Pe moment parcă găsești o soluție, dar apoi cade totul. Însă **trebuie să ne zbatem să agonisim și să păstrăm ceea ce ne iveșnicește**, ce ne dăruiește adevărata viață, cea netrecătoare: Viața, care e motorul vieții mele, care mișcă viața mea, care e inima vieții mele – **Hristos**. **Pe El trebuie să-L iubim, cu El trebuie să avem o relație clară, vie și sfântă.** Și să-L avem în grijă.

Putem să pierdem orice, căci vor veni, poate, mari necazuri. Însuși Părintele Arsenie zicea că îi pare rău de noi, cei de după el, că vor veni mari necazuri peste noi, vom fi chinuiți cu multe impozite, datorii, foa-

mete (și vedem că lucrurile încep să se adeverească). Însă Duhul Sfânt ne va învăța cum să supraviețuim, de ce avem nevoie în lumea aceasta. Dar noi trebuie să ne silim să învățăm cum **să-L păstrăm pe Hristos în inima noastră cu orice preț**. Căci dacă nu vom face așa, când vor veni necazuri și mai mari, ne vom pierde credința în Dumnezeu și vom zice: *unde-i Dumnezeu, căci copilul meu moare de foame?* Nu noi trebuie să rămânem în picioare cu trupul, ci credința noastră trebuie să rămână în picioare. Niciun necaz ce va veni în viața noastră nu are voie să ne înnegrească sufletul și să alunge credința în Domnul nostru Iisus Hristos, din inima noastră.

Și pentru aceasta trebuie să ne înarmăm cu un gând: că **orice va veni peste noi** (foamete, boală, suferință, moarte), **să știm că este cu știrea lui Dumnezeu**. Să luăm cuvântul frumos al românului: *tot ce-i de Sus e bun*. Să știm că toate care vor veni, chiar prin dușmanii noștri (care poate mâine vor intra peste graniță), sunt îngăduite de Dumnezeu. Și atunci vom răbda și vom lua toate ca de la Dumnezeu. Să nu zicem: aceasta nu va fi! Căci s-a întâmplat pe pământ cel mai groaznic lucru: Domnul slavei a fost răstignit. Așadar, dacă până acolo s-a mers, înseamnă că există și posibilitatea să văd și să trăiesc necazuri cum nici nu -mi imaginez. Dar, în același timp trebuie să știu și să cred că dacă Domnul slavei le-a dus pe toate, înseamnă că mă acoperă și pe mine. Așa crezând, nu ne vom pierde nădejdea când nu vom avea căldură sau ce să punem copiilor pe masă.

Poate că nu va fi nimic din toate acestea, dar dacă vor veni, ce vom face? Ne vom lepăda de Hristos? Nu, ci le vom duce și le vom primi ca de la Dumnezeu. Și **niciodată nu ne vom îndoi de dragostea lui Hristos**. Pentru că spune Sf. Ap. Pavel: *„Cine ne va despărți pe noi de iubirea lui Hristos? Necazul, sau strâmtorarea, sau prigoana, sau foametea, sau lipsa de îmbrăcăminte, sau primejdia, sau sabia?... sunt încredințat că nici moartea,... nici cele de acum, nici cele ce vor fi, ... nu va putea să ne despartă pe noi de dragostea lui Dumnezeu.”* (Rom. 8, 35-39) Acesta este un lucru ce trebuie să intre în inima și în sufletul meu și să-l păstrez acolo!

Preasfințitul Daniil Stoenescu spunea că, **după Sf. Ap. Andrei, cel mai sfânt om care s-a ridicat în țara aceasta a fost Părintele Arsenie**. El, care era îmbrăcat în foc la fiecare Liturghie, a fost oprit să slujească timp de 30 de ani! Și a răbdat. Știți ce înseamnă să slujești cu îngerii și să fii oprit să mai faci aceasta? Nici nu bănuim, sau poate bănuim măcar puțin, dacă am fost opriți pentru o vreme de la Împărtășanie, după ce am gustat deja din dulceața ei. Dar el a răbdat! Și a răbdat și toate bătăile, căci se spune despre el că a fost cel mai bătut om de Securitate. Cu toate acestea nu s-a îndoit, nu a renunțat la Hristos.

Să-l urmăm, așadar, pe Părintele Arsenie pe cărarea care duce în Împărăția cerurilor, chiar dacă va fi cu pași timizi, slabi sau poate chiar târându-ne. Să rămânem în picioare, chiar dacă vom fi îngropați de vii. Să luăm aminte, să fim cu grijă! Iar cei care vor fi rânduiți să treacă de vremurile acestea, să poată trece cu fruntea sus, așezați pe umerii noștri de curaj, de rugăciune.

Preot Ștefan

Interviul săptămânii

Maica Domnului să-ți coasă nouă ștergurei de mătasă

Săptămâna trecută, la Biserică au venit câțiva oaspeți neașteptați: președinta Federațiilor UNESCO din Europa și fosta secretară a UNESCO, dar și alți oameni de seamă din domeniul teologiei și culturii (prezenți la un simpozion organizat de Facultatea de Teologie). Ei au remarcat frumusețea picturii din Biserică, sculptura armonioasă a Altarului de vară și veșmintele lucrate de mână din Altar. A fost o recunoaștere a artei - pictată, dăltuită și cusută.

Poate că o parte dintre noi nu știm că de peste 12 ani, o mână de surori inimoase au reluat o tradiție de secole a româncelor, fie ele domnițe ori țărance: coaserea de mână a modelelor de pe veșminte. În timp s-au adunat 8 veșminte preoțești, cu modele inspirate sau creații originale.

De organizarea echipei și a lucrului la acoperămintele de pe Sf. Masă s-a ocupat ***sora Mavra*** *(din strană). Ne-am gândit să-i punem câteva întrebări, pentru a cunoaște ce înseamnă această muncă migăloasă, dar atât de prețuită.*

Cum de a venit acest gând de a coase acoperămintele?

Pentru că am văzut veșmintele părinților noștri, cusute de câteva surori și mi-a plăcut ideea. M-am gândit însă că trebuie să aibă astfel de cusături și cel mai sfânt loc: Sf. Masă.

Cu surorile mai în vârstă te-ai sfătuit despre coaserea efectivă?

Da, pentru că erau mai pricepute și mai cu experiență, dar modelele au fost alese de părinții noștri, din ce le -am oferit. De asemenea și culorile: vernilul a fost ales pentru a fi la fel cu fondul de verde închis al pereților Bisericii, iar bordo-ul pentru că e culoarea mucenicilor și mărturisitorilor (ca sfinții ce ne sunt ocrotitori). Când am încheiat lucrul, pr. Lucian ne-a spus că modelul este după cel al crucii patriarhale.

Ați gândit ca aceste acoperăminte să fie finalizate până la târnosire?

Da, au fost făcute special pentru târnosire. Proiectul a fost mult mai amplu, dar a trebuit să ne restrângem la câteva piese, pentru că necesită foarte multă muncă migăloasă. S-a lucrat pe piese, pe galoane, care au fost apoi aplicate pe material.

Când ați început lucrul?

În ianuarie 2021 și încă nu am terminat. Mai avem de finalizat veșmintele preoților și apoi să facem acoperămintele pentru Sf. Vase și pentru Proscomidiar, semnul pentru Sf. Evanghelie și să vedem ce reușim pentru Altarul de vară. Pe acestea le-am amânat pentru a termina ce era mai important.

Ce ați terminat efectiv până la târnosire?

Acoperământul pentru Sf. Masă, dvera (perdeaua de la ușile împărătești) și cele două închinătoare.

Cine face parte din echipa de ostenitoare?

Surorile noastre din Biserică, spovedite și împărtășite. Acesta a fost primul criteriu de alegere. Le-am rugat pe surorile mai în vârstă din vechea echipă să ne ajute și apoi am chemat și altele mai tinere, cu drag și talent la cusut. Am filmat cum trebuie lucrat. Munca este foarte migăloasă, se coase la milimetru, se numără, trebuie avută mare grijă și ochi buni.

Câte surori s-au ostenit pentru acoperămintele de la târnosire?

30. Deși am fost atât de multe, lucrul a durat ceva vreme. S-a întârziat din diverse motive, au fost și ispite, unele surori au fost plecate sau nu au putut o vreme. Pe de altă parte, vara se coase mai greu pentru că transpiră mâna. Am început deodată cu toate, inclusiv veșmintele preoțești, iar aici, fiind modele încărcate, ne-a luat timp. Am crezut că nu vom termina. Apoi am fost anunțate că toți preoții de la târnosire vor avea veșminte de la Catedrală, astfel că am întrerupt lucrul la ele și neam concentrat să terminăm cele de pe Sf. Masă.

Lucrarea a fost foarte apreciată de cei care au văzut-o.

Pe bună dreptate, pentru că surorile au lucrat foarte frumos.

Îți mulțumim. Să aveți spor în continuare!

Sf. Ioan Rusul, un pilot de nădejde

Mitropolitul Neofit de Morfu a relatat următoarea minune petrecută acum câțiva ani:

„Azi dimineață m-a sunat un preot, apropiat de-al meu. El slujește în Volos și m-a rugat să spun tuturor această minune.

Avioanele militare turcești survolează aproape zilnic spațiul aerian grec, încălcând regulile de intrare cu acordul altui stat. Astfel că, în momentul în care radarul detectează avioane străine, piloții noștri din armată sunt obligați să pornească în zbor spre avionul intrus și să-l someze să părăsească spațiul aerian.

La fel s-a întâmplat într-o zi lângă baza de la Volos și au decolat două avioane grecești, fiecare conduse de câte un aviator, unul dintre piloți fiind comandantul și instructorul celuilalt, mai tânăr (acesta are vreo 30 de ani).

În 15 minute erau deja deasupra Mării Egee și foarte aproape de avionul turcesc. Deodată, comandantul și-a dat seama că pilotul cel tânăr nu vorbește coerent (ei comunicau mereu prin stație).

- *Ce e cu tine? Ești bine?* l-a întrebat comandantul.

- *Mă simt cam amețit și nu mai văd clar. Am pus deja avionul pe pilotul automat, dar când va apărea intrusul, eu ce voi face?* a întrebat oarecum speriat tânărul pilot.

Atunci comandantul i-a spus să se întoarcă la bază. Pilotul cel tânăr a încercat, dar a căzut de câteva ori într-o stare de inconștiență și nu putea ține manșa în mâini. Suferise un infarct!

Dar să vedeți credința comandantului! El i-a spus colegului mai tânăr:

- *Fă semnul Sfintei Cruci și amintește-ți că acum 10 zile am fost la racla Sfântului Ioan Rusul!*

Tânărul pilot i-a spus că nu-și poate mișca mâinile, care îi căzuseră pe lângă trup. Atunci comandantul a strigat:

- *Roagă-te la Sf. Ioan Rusul să ia el manșa în mâini și haide să ne întoarcem la bază!*

Atunci pilotul bolnav a văzut și a simțit mâinile cuiva care prind manșa și și-a dat seama că avionul fusese întors către bază. A ajuns cu bine și avionul a aterizat fără probleme. Celălalt pilot ajunsese și el între timp și a fugit spre tânărul coleg, dar acesta leșinase în carlinga avionului și, cu lacrimi în ochi, l-a scos din avion.

La câteva zile, preotul a fost sunat de pilotul cel tânăr, care își revenise din infarct și care i-a povestit toată întâmplarea.

Slavă lui Dumnezeu pentru această nouă întărire în credință!”

RUGĂCIUNE

Întorşi de departe, cu inima frântă,
Ne este gândul la cei ce s-au dus.
Rugămu-Te, Doamne, adună-i pe ei de sus,
Părtaşi pentru ziua cea sfântă.

Cu duhul vor trece în chip de lumină
Prin tara cu cântece multe
Şi-n ceasul acesta vor sta să asculte
La veacul ce încă suspină.

Şi-n zborul albastru de peste morminte
Prin ţarini cu gropi fără nume,
Durerea din ochii bătrânelor mume
Vor şterge-o cu palma fierbinte.

Şi-ntorşi întru Tine, sub bolta înserării,
Ca în mâini nevăzute de-Arhangheli
Va arde lumina din sfintele candeli
Umplute cu lacrima ţării.

Mihai Buracu

Nebunii pentru Hristos

Maica Alipia - o viață de minuni și nevoințe -

Agafia Tihonovna Avdeeva, cea care peste ani, îmbrăcând haina monahală, va primi numele de Alipia, s-a născut în martie 1905 în familia unor țărani foarte credincioși. Din dragoste față de ocrotitoarea sa cerească, maica Alipia toată viața a purtat pe spate icoana Sfintei Agafia și niciodată nu s-a despărțit de ea. **Încă din copilărie ea a avut de îndurat necazuri și lipsuri de tot felul.** Părinții ei au fost împușcați de bolșevici și, fiind încă destul de tânără, a început să ducă un mod pribeag de viață, însoțit de muncă grea și sărăcie.

Trăia din ce-i trimitea Dumnezeu, dormea sub cerul liber; deseori se angaja la munca de zi pentru a avea o bucată de pâine și un acoperiș deasupra capului. A suferit cruzimea prigoanei și a închisorii, vremile de restriște din anii războiului și represiunile din partea autorităților ateiste. În anul 1930, Agafia a fost arestată, însă **printr-o minune, a reușit să fugă din închisoare**. Într-o noapte, Sf. Ap. Petru i s-a arătat în vis și i-a spus: „*Mergi către mare*!”. Apoi a povățuit-o ce și cum să facă, ca să scape din temniță. Ușile i s-au deschis, câinii nu au simțit-o, gărzile de strajă nu au văzut-o și Agafia a reușit să fugă. După fuga din temniță, a continuat viața de pribegie, umblând prin țară, propovăduind cuvântul Domnului și ajutându-i pe nevoiași din ce primea la rândul său.

Aflând că moaștele Sfântului Teodosie al Cernigovului, mutate din oraș în vremea persecuțiilor religioase, s-au reîntors „acasă”, Agafia a pornit pe jos spre a se închina acestora. Dormind sub cerul liber, pe câmp ori prin păduri, după câteva săptămâni, a ajuns, sleită de puteri, la mănăstirea din Cernigov. A mers la preotul mânăstirii și l-a rugat să o găzduiască peste noapte, căci picioarele nu o mai ascultau. Dar acesta a refuzat-o, întorcându-i spatele. Agafia a citit în sufletul părintelui că un necaz îl macină și a pornit în urma lui, deși acesta o alungase. La poarta casei, a întâlnit-o pe soția preotului care, plângând, i-a povestit că fiica lor a căzut, s-a lovit la cap și de atunci zace în pat fără cunoștință. Intrând în casă, Agafia a luat într-un vas puțină apă sfințită, cu care i-a frecționat copilei tâmplele și ochii, apoi i-a picurat câțiva stropi printre buze. După câteva minute, fata și-a revenit în simțiri și a început să vorbească cu mama ei ca și cum nimic nu i s-ar fi întâmplat. Uluită, preoteasa s-a întors către Agafia și, căzându-i în genunchi, i-a mulțumit cu lacrimi în ochi. „*Nu mie trebuie să-mi mulțumești, ci Sfântului Teodosie. La el m-am rugat pentru fiica voastră și uite că s-a îndurat de dânsa*”, i-a răspuns Agafia.

După terminarea războiului, Agafia și-a îndreptat pașii către Lavra Pecerska din Kiev, unde a și primit tunderea în călugărie și **a purtat una din cele mai grele nevoințe monahale – nebunia întru Hristos**. Mai apoi, maica Alipia s-a mutat la Mănăstirii Acoperământul Maicii Domnului din Goloseevo, care era pe atunci aproape o ruină. Dar ea a prezis că mănăstirea va renaște și va deveni un loc de pelerinaj pentru toți credincioșii. Și așa a și fost. Maica și-a petrecut ultimii nouă ani din viață, continuând rugăciunile și nevoințele Cuvioșilor Părinți de la Goloseevo. Aici au fost descoperite pe deplin oamenilor marile daruri duhovnicești de care s-a învrednicit de la Domnul fericita maică Alipia: ***darul vederii cu duhul, al vindecării celor bolnavi și al alinării celor necăjiți***, dar cel mai mult – ***darul iubirii***. Este imposibil a descrie toate cazurile de ajutor pe care le-au primit oamenii de la maica Alipia, atât în timpul vieții sale, cât și după moartea ei**.**

Ziua morții sale, 30 octombrie 1988, monahia Alipia **a prezis-o cu mult timp înainte.** Pe ultimul drum ea a fost petrecută de mulțimea de fii și fiice duhovnicești: monahi și mireni, pentru care maica Alipia a fost și mamă, și prieten, și cel mai apropiat om. Când sicriul cu osemintele maicii Alipia a fost adus în biserică, deasupra lăcașului a apărut pe cer o cruce. În aceeași zi s-au vindecat în chip minunat doi oameni grav bolnavi de cancer. Din ziua când moaștele fericitei Alipia au fost aduse în Sihăstria Goloseevo, s-au consemnat mulțime de mărturii despre vindecările de boli grave și neputințe care s-au săvârșit asupra oamenilor.

I.G.

Arta Rugăciunii adevărate (3)

Pr. Gheorghe Calciu

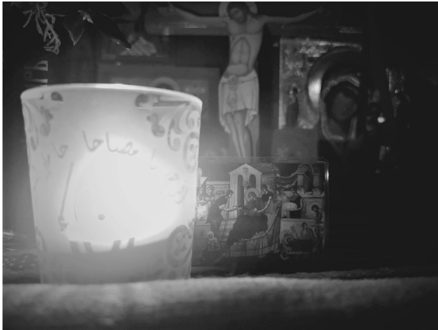
Dacă te rogi cu voce tare, pentru că ne putem concentra mai mult, **să nu te laşi răpit nici de rezonanţa cuvintelor, nici de fraza frumoasă**, căci unele rugăciuni sunt foarte frumoase. Să nu te laşi ispitit de „estetică". Mi-aduc aminte că prima dată când am citit Acatistul Rugului Aprins, nu am înţeles nimic. Aşa de frumos suna Acatistul, aşa de extraordinar de teologic suna, încât n-am rămas decât cu... o idee de frumos. Dar şi asta a fost bună. Pentru că prin frumosul mistic, Dumnezeu a lucrat în noi.

În general, dacă ne rugăm fără cuvinte, numai cu gândul, există un decalaj între mintea mea şi rostirea cuvintelor. Medicii zic aşa: că în momentul când spun ceva în gând, de exemplu Tatăl nostru, spun dintr-o răsuflare, dar epiglota, organele mele fonetice, lucrează mai încet. Se face un decalaj între gândul meu şi rugăciunea propriu-zisă. De aceea, chiar dacă te rogi în gând, şi rosteşti în gând cuvintele chiar incomplete, **este bine să realizezi o rezonanţă între cuvânt şi gând**. Altfel imaginea se dublează. O dată prin gând şi o dată prin tentativa epiglotei, care face o mişcare foarte mică, dar are o inerţie. Şi rămâi în urmă şi pierzi concordanţa între gând şi rostirea rugăciunii.

Dacă mintea te părăseşte în timpul rugăciunii, ducându-se cine ştie pe unde, întoarce-o înapoi. Încearcă să-ţi întăreşti atenţia. Şi îngerul rugăciunii îţi spune nu doar că ai pierdut rugăciunea, ci şi locul exact unde ai pierdut-o. Dacă această întrerupere a rugăciunii este o obişnuinţă, atunci îngerul nu îţi mai poate spune. Pierzi şi recâştigi, pierzi şi recâştigi, şi nu avansezi decât foarte puţin. Dar dacă ai o atenţie, o trezvie a gândului, a minţii şi inimii tale, atunci într-adevăr îngerul îţi aminteşte unde ai pierdut dulceaţa rugăciunii.

Sunt nişte mici exerciţii care îţi recheamă înapoi gândul. De exemplu, când te aşezi în genunchi, prin aplecarea genunchilor toată fiinţa ta s-a angajat în rugăciune. Simpla unire a palmelor tale te angajează din nou în rugăciune. Semnul crucii sau cel mai mic gest contribuie la chemarea înapoi a rugăciunii. În felul acesta, cu gesturi mici şi nespectaculoase, putem face ca îngerul să ne aducă înapoi rugăciunea şi să mergem mai departe cu ea.

Sunt persoane care încearcă să înlocuiască rugăciunea cu rugăciunea inimii. Cred că asta este pentru cei mai avansaţi. Problema este aşa, fraţilor. Toate rugăciunile încep cu rugăciunile numite începătoare: *Împărate ceresc..., Sfinte Dumnezeule..., Preasfântă Treime..., Tatăl nostru..., Crezul, Psalmul 50*, apoi rugăciunile către Maica Domnului. Acestea sunt rugăciunile de bază. Fără acestea degeaba intri în rugăciune, chiar dacă eşti un avansat, ca sfinţii

părinţi de la Sfântul Munte, nu ca noi. Trebuie să-ţi pregăteşti inima ta pentru rugăciunea cea mare. Prima rugăciune este către Sfântul Duh, apoi către Sfânta Treime, apoi către Dumnezeu Tatăl – şi aşa mai departe. Toate au o destinaţie precisă. Adeseori îi întrebam pe copiii de la Seminar, unde eram profesor, cui este închinat Împărate ceresc... Nu ştiau. Toţi făceau rugăciunile, dar nu ştiau Cui se adresează!

Aşa că este bine să începeţi cu rugăciunile începătoare şi apoi să avansaţi. Chiar dacă spuneţi numai rugăciunile începătoare. Încă o dată, şi încă o dată, şi de zece ori, şi de o sută de ori. **Cu timpul, rugăciunea lucrează în inima noastră şi o reface, ca să mergem pe linia cea adevărată a rugăciunii.** De acolo poţi să faci rugăciunea inimii, poţi să rosteşti alte rugăciuni. Dar cred că rugăciunea inimii, spusă noaptea, este o lucrare a Sfântului Duh, care lucrează în inima noastră şi pe care trebuie să o săvârşim cu toată pietatea.

În '78 am fost scos din şcoală, din învăţământ, din Biserică, aşa că am fost dat Securităţii, fără nici o protecţie eclezială. Nici un arhiereu nu-şi asuma răspunderea pentru mine şi am simţit că sunt pierdut. Am fost arestat şi pus în închisoare. Multă vreme făcusem rugăciuni cu elevii mei de la Seminar. Ne întâlneam seara, citeam un text din Biblie, rosteam nişte rugăciuni. Dacă Dumnezeu punea în gura cuiva lucruri noi, cuvânt pentru explicarea textului biblic citit, îşi spunea cuvântul; dacă nu, plecam fiecare acasă, gândindu-ne la ce ar fi trebuit să facem acolo. Şi ajunsesem să cred că ştiu cu adevărat să mă rog...

Am ajuns în închisoare şi am văzut că nu ştiam să mă rog. Pentru că trăiam într-o atmosferă de spaimă în închisoare. Eram totdeauna tulburat. Când mă rugam, gardienii mă tulburau sau chiar mă băteau, ca să încetez rugăciunea, şi nu reuşeam să depăşesc această încrâncenare din mine. Nu reuşeam să-mi fac rugăciunea mea. Nu reuşeam să zic: Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieşte-mă pe mine, păcătosul. Nici atât nu reuşeam... Era o încrâncenare în mine... Şi mi-am adus aminte atunci de ceea ce spune Sfântul Maxim Mărturisitorul despre rugăciune şi, într-adevăr, veneam cu rugăciunea... Cu rugăciunea adâncă, aşa... Încercam să-mi golesc mintea de toate răutăţile, de tot ce era rău în mine, de tot răul ce venea din afară, şi ajungeam până la un moment dat, şi acolo se deschidea o prăpastie... O prăpastie îngrozitoare... Nu ştiam ce e acolo. Era îngrozitor şi mă trăgeam speriat înapoi. Până când, la un moment dat, am ajuns să mă arunc în prăpastie şi, aşa cum diavolul I-a spus lui Iisus că Dumnezeu va trimite îngerii Săi pentru ca să nu se lovească de piatră piciorul Lui, aşa s-a întâmplat şi cu mine. Dumnezeu a trimis îngerul care m-a salvat, şi nu s-a rănit de piatră piciorul meu...

Evocări

Părintele Dumitru Stăniloae, aşa cum l-am cunoscut

Pr. Marc-Antoine Costa de Beauregard

Părintele Dumitru **era un om afectuos**. Iubea oamenii, în principal pe studenţii săi şi pe tinerii care îl vizitau. Apartamentul în care intrai, la capătul scării atât de mohorâte, era modest. Eram de fiecare dată mirat şi contrariat: cum putea un om de o asemenea anvergură, una dintre cele mai mari inteligenţe ale României şi ale vremurilor noastre, acest uriaş al teologiei neopatristice universale a secolului al XX-lea, să trăiască cu atât de puţin confort doar pentru a putea lucra în voie? Cum putea să nu fie recunoscut şi onorat pentru ceea ce era? Aceasta se întâmpla între anii '80 - '90...

Când vorbea, pentru că vorbea numaidecât, nu înceta să contemple tainele pe care le descria. Părintele Dumitru era un teolog contemplativ şi văzător, un teolog mistic. **Vorbea şi scria despre ceea ce vedea**. Lângă el, mă simţeam ca un şoricel la poalele unui munte. Nu era doar mare ca înălţime, era mare, imens prin sublimitatea spiritului său, întotdeauna **înflăcărat de râvnă duhovnicească**. Părea, întotdeauna, că se află în căutarea cuvântului sau frazei fidele contemplaţiei sale. Închidea un pic ochii, ridicându-şi încet chipul, sau, dimpotrivă, înclinându-l către inima sa, ca pentru a străpunge zidurile nevăzute şi pentru a pătrunde şi mai profund taina. Pătrundea tainele divine...

Este ca un film care rulează... văd frumosul său chip inteligent, ascult încă vocea sa smerită şi pătrunzătoare. Surâsul său plăcut îmi apare încă, un zâmbet larg îi străbătea chipul şi îi încreţea ochii, care îi erau deja migdalaţi în aşa măsură încât păreau închişi. Era frumos şi uman, nu doar prin regularitatea trăsăturilor sale, ci, aşa cum au văzut toţi cei care l-au înconjurat, printr-o frumuseţe spirituală, expresie a frumosului său suflet religios român. Cred că, în principal, **experienţa personală a rugăciunii isihaste a dat în cursul anilor această strălucire a feţei**, inteligenţa naturală transfigurată de Duhul. Uneori, ne rugam împreună în faţa câtorva icoane şi a crucii care se găsea pe unul dintre pereţii încăperii. Era o rugăciune foarte simplă: *„Doamne, ajută-ne! Luminează-ne!"* **Se ruga ca un ţăran român, ceea ce şi era, adresându-se lui Dumnezeu cu toată simplitatea.** Arăta o mare smerenie în faţa lui Dumnezeu, a Cărui prezenţă o simţea.

Părintele Stăniloae era **un gânditor excepţional**, având o imensă cultură patristică. Se ştie că avea o preferinţă pentru Sfântul Maxim Mărturisitorul, care a inspirat cele mai multe dintre lucrările remarcabile pe care le-a publicat.

Consider că este **un imens scriitor român**. Opera sa constituie un aport excepţional nu numai la gândirea filosofică şi teologică, ci, deopotrivă, la literatura română. Există în stilul său un lirism, creativitate verbală şi sintactică ce sunt dificil de tradus în franceză. Niciodată, în Franţa nu am avut la dispoziţie un discurs teologic de acest tip, integrând gândirii reflexive şi speculative literatura, poezia, metaforele şi simbolurile. Pentru aceste motive şi pentru cele expuse mai sus, recunoştinţa noastră este imensă faţă de Domnul, în particular faţă de Duhul Sfânt, care, în mod minunat, l-a inspirat pe slujitorul său, Părintele Dumitru, de fericită amintire.

MONAHUL GHERVASIE DE LA SIHĂSTRIA

(† 5 octombrie 1948)

Avea suflet curat şi cânta îngereşte. Făcuse câteva clase şi şcoala de cântăreţi. Apoi a venit la mănăstire, dar la trimis un an cu oile. Acolo a citit din Sf. Părinţi şi a început a învăţa Rugăciunea inimii. Era foarte smerit şi nu judeca pe nimeni. Dacă îl întrebau cum se simte la slujbe, spunea: *Mă simt ca în Cer! Părinţii mi se par ca nişte îngeri, iar sfinţii de pe icoane plutesc în văzduh!* În ultima zi, după ce s-a împărtăşit, a cântat cu glas îngeresc, plin de bucurie, axionul „Cuvine-se cu adevărat". Apoi, sărutând icoana Maicii Domnului şi cerându-şi iertare de la toţi, s-a dus la chilie. După trei ore şi-a dat sufletul în mâinile Mântuitorului nostru Iisus Hristos.